

Op de vloer van Het Concertgebouw

Truus Gubbels

Ik ben opgegroeid in katholiek Limburg, in Tegelen om precies te zijn. Culturele evenementen waren er genoeg in mijn jeugd: carnaval, iedere vijf jaar de Passiespelen en natuurlijk de fanfare en het amateurtoneel. In de jaren zestig en zeventig ontstonden er allerlei jeugdhonken waar de popmuziek welig tierde en het bier rijkelijk vloeide. Maar van huis uit heb ik van actieve noch passieve cultuurbeoefening iets meegekregen. Mijn echtgenoot evenmin. Toch heeft hij zich ontwikkeld tot een professioneel beeldend kunstenaar die van zijn opdrachten en vrije werk in binnen- en buitenland kan leven. En ik heb de afgelopen decennia een en ander gepubliceerd op het terrein van (beeldende) kunst en cultuurbeleid.

Mogelijk vonden wij mede door deze achtergrond dat onze kinderen 'aan cultuur moesten doen'. We begonnen daarmee door ze al op heel jonge leeftijd mee te nemen naar kerken en kastelen door heel Europa. Toen ze wat ouder waren, lieten we ze ook in Azië kennismaken met het lokale erfgoed.

De lagere school die ze beiden bezochten, Montessorischool Het Winterkoninkje, nam deel aan de kunstrijklussen in de Amsterdamse musea. Ik herinner me nog de kunsthistoricus die ter voorbereiding van een bezoek aan het Van Gogh Museum een doosje bij zich had met daarin een plastic oor. De klas was doodstil toen hij het oor liet zien en over het leven van de getormenteerde kunstenaar vertelde.

In die tijd ging ik regelmatig mee naar musea als begeleidend moeder. Slechts aan een paar kinderen waren die bezoeken niet besteed. Ik heb weleens bij een bezoek aan het Stedelijk Museum een totaal overstuur geraakt allochtoon meisje weg moeten halen bij een foto van een naakte man. Of moeten voorkomen dat een jongetje met ADHD met z'n vingers aan een schilderij van Rembrandt kwam. Maar de meeste kinderen ondergingen zeer gehoorzaam, gedisciplineerd en rustig de artistieke ervaring en de uitleg bij de kunstwerken. Sommigen raakten zelfs geobsedeerd door wat ze zagen en stelden vragen over de kunstenaar, de techniek en de voorstelling.

Piano op de trap

Natuurlijk werd in ons gezin ook aan actieve kunstbeoefening gedaan: toen mijn dochter 5 jaar was werd er een piano gehuurd, twee trappen op gesleept en kreeg ze een keer per week les. Ook haar jongere broer moest eraan geloven, maar die liet al snel blijken er helemaal geen zin in te hebben. Mijn dochter hield het langer vol, maar kapte er uiteindelijk ook mee, waarna het instrument weer de trap af werd gesjouwd. Na de piano kwam de blokfluit, maar de interesse daarvoor duurde net zo lang als het leven van onze goudvissen...

We zijn nog wel een keer met z'n allen naar een concert in Het Concertgebouw geweest. We zaten op de eerste rij en mijn zoon, hij zal een jaar of 6 zijn geweest, hield het netjes luisteren en stilzitten na een

Truus Gubbels

is 12 jaar redacteur van *Boekman* geweest. Na dit nummer stopt zij als vaste redacteur.

uur niet meer vol; hij begon over de grond te rollen... Eerst voor ons en vervolgens richting de volgende rijen, tot begrijpelijke ergernis van sommige andere concertbezoekers. Al snel pakte mijn man de jongen bij zijn lurven en ging naar buiten. Een half uur later begon mijn dochter ongedurig te bewegen, waarna ook ik maar besloot met haar te vertrekken.

Iets anders geprobeerd: Circus Elleboog had weekendarrangementen voor ouders met kinderen die dan een dag samen circusje konden spelen. Onder begeleiding mocht je je verkleeden, schminken en acrobatische toeren uithalen. Voormalig PvdA-coryfee Ad Melkert had zich voor datzelfde weekend met twee kinderen ingeschreven. Hij koos voor de rol van circusdirecteur. Mijn zoon ging voor een muizenpak waarin hij helemaal verdween, en mijn dochter koos uiteraard de prinsessenjurk... Ze mochten hun moeder – inmiddels gehuld in een soort clownspak – schminken, met als resultaat een mond die, rijkelijk voorzien van knalrode lippenstift, een groot deel van de onderkant van het gezicht bedekte. Ten slotte moest alles geshowd worden aan de familieleden die zich als publiek langs de kant van de circuspiste bevonden, en blij waren dat ze de rol van passieve en niet van actieve ouder hadden.

Eigen cultuur

Nu, bijna volwassen, zoeken mijn kinderen hun eigen culturele vermaak uit. Daar hebben wij niets meer over te zeggen – behalve dat we soms vragen of het wat zachter kan in verband met de benedenburen. Hun computers zijn volgeladen met muziek. Mijn dochter had kunstgeschiedenis en tekenen in haar middelbare schoolpakket, ze bezoekt de laatste tijd weer tentoonstellingen en is geïnteresseerd in film. Dat laatste geldt ook voor mijn zoon, die daarnaast voetbal in het algemeen volgt, en Ajax in het bijzonder. Ze gaan de hele zomer naar festivals en concerten met hun muziek met internet als epicentrum; vrienden(inter)netwerken zijn daarvoor van groot belang. En er zijn altijd nog ouders die bereid zijn om te brengen en te halen. En zo hoort het ook.

Jammer dat ze zo weinig lezen... Maar het is natuurlijk heel ouderwets om dat te denken en zeggen: lezen doen immers volgens de statistieken vooral nog vrouwen van achterin de vijftig – waartoe ik mijzelf kan rekenen.

Maar laat ik niet als oude muts eindigen; mijn dochter vraagt de laatste tijd steeds vaker naar een bepaald boek en mijn zoon doet een opleiding op het terrein van media en communicatie.